

Milí kluci ministranti!
Opět vás z Říma zdraví
posádka Nepomucena,
semináře ve stínu palem.
Pokud se nepletu, už
to u nás docela znáte...
Stačí, když zalistujete
v paměti nebo minulých
číslech Tarsicia a jistě si
vzpomenete na ty nej-
důležitější zprávy, které
jste si od nás již přečetli.

SEMINÁŘ VE STÍNU PALEM

Například: Nepomucenum je český seminář, výborně nám tu vaří sestry romejky, cesta domů trvá letadlem devadesát osm minut (záleží, odkud fouká vítr :-), ranní program začíná v kapli v 5:55 středoevropského času a taky, že chodíme do školy a připravujeme se na to, abychom mohli vstoupit do služeb toho největšího Pána jako kněží...

Že to všechno víte a není to nic nového pod sluncem? Máte pravdu a my vám hned prozradíme, co jsme si pro vás připravili dnes! Protože je krásné počasí, nebudeme sedět doma, ale vyrazíme na výpravu za jedním divem – no, ne přímo světa, ale Říma určitě! Připraveni? Pevné boty, mapu, od minky svačinu, od tatínka pár euro na gelato (tak se tady u nás říká zmrzlině) a jdeme! Zamáváme sestře Paule, která stráží vratnice, a pokud náhodou potkáme otce rektora, pozdravíme ho a ujistíme, že se do večerní modlitby určitě stihneme vrátit zpět...

Nejdříve se vydáme městem po Via Britannia a Via Magna Greccia, z kaváren na nás od novin nedůvěřivě hledí italští duchodci, ale my šlapeme dál. Procházíme prastarými hradbami bránou svatého Jana, mávneme bazilice svatého Jana v Lateráně a pokračujeme dál. Cestou nás občas zastaví pouliční prodávací šátků, držáků na selfie, a i když jsme ostřílení chlapáci, najdou se tací, co

nám budou nutit prsteny, náramky a náušnice. Osobně bych ale s investicemi počkal až na tu slíbenou zmrzlinu, a proto míjíme baziliku a ulicí Via Merulana stoupáme na jeden ze sedmi římských pahorků Esquilin. Na něm stojí velmi známá bazilika Panny Marie Větší (Santa Maria Maggiore), ale já vám chci ukázat něco jiného...

Foto: archiv autora

Nepozorovaně totiž pronikneme úzkou uličkou Via San Giovanni Gualberto a stojíme před dveřmi. Ale čeho vlastně? Jako kostel to z venku rozhodně nevypadá! Nenechte se zmást, za dřevěnými vraty jsou dveře, kterými projdeme do jedné z nejkrásnějších bazilik, kterou tady v Římě máme. Už jen pár kroků a ocitáme se v 9. století, na místě, kde

nám budou nutit prsteny, náramky a náušnice. Osobně bych ale s investicemi počkal až na tu slíbenou zmrzlinu, a proto míjíme baziliku a ulicí Via Merulana stoupáme na jeden ze sedmi římských pahorků Esquilin. Na něm stojí velmi známá bazilika Panny Marie Větší (Santa Maria Maggiore), ale já vám chci ukázat něco jiného...

nám budou nutit prsteny, náramky a náušnice. Osobně bych ale s investicemi počkal až na tu slíbenou zmrzlinu, a proto míjíme baziliku a ulicí Via Merulana stoupáme na jeden ze sedmi římských pahorků Esquilin. Na něm stojí velmi známá bazilika Panny Marie Větší (Santa Maria Maggiore), ale já vám chci ukázat něco jiného...

Národním pochodem pro život chceme říci všem lidem v naší zemi, že je zde mnoho lidí, kteří si vážící každého dítěte jako daru Božího od okamžiku jeho početí a jsou ochotni pomoci těm těhotným maminkám, které se nemají o koho opřít. A podpořit dobro mohou i mladí muži, chlapci – právě jako sv. Tarsicius.

Každý rok je v naší zemi usmrceno před narozením minimálně dvacet tisíc dětí. Chcete-li se připojit a pomoci těm nejslabším, poproste rodiče a přijedte 2. dubna do Prahy. Nezapomeňte si vzít ministrantské oblečení. Sraz je v 8 hodin ráno u bočního vchodu do pražské katedrály. V deset hodin začne v katedrále pontifikální mše svatá a po ní zve pan kardinál Dominik Duka všechny rodiny s dětmi zdarma na společný oběd (nutná registrace na pochod-prozivot.cz).

Radim Ucháč
předseda Hnutí Pro život

Foto: Aleš Nahly - Hnutí pro život CC BY-NC-ND 2.0

Národní pochod pro život

Proč bych se měl zúčastnit Národního pochodu pro život? Jak tím mohu pomoci nenarozeným dětem?

Kamil, 15 let

Pravý muž se zajímá o druhé a je vždy ochoten jim pomoci. Kultura rytířství se plně rozvinula sice až ve středověku, ale konec konců i svatý Tarsicius jednal jako pravý rytíř. Riskoval svůj život, aby pomohl přinést posilující Eucharistii zatčeným křesťanům, aby nezradili Krista ani za cenu mučení. Pravý muž je rytíř. Využívá svou sílu a statečnost, aby pomáhal slab-

ším. Rytířské řády nechránily pouze poutníky mečem před přepady, ale vedly také špitály, kde poskytovaly útočiště, sytily poutníky nebo ošetřovaly nemocné.

Dnes jsou nejzranitelnější děti před narozením a ženy čekající dítě, protože je mezi námi málo skutečných mužů, skutečných rytířů. Mužů, o které se mohou ženy opřít, když čekají dítě, aby se ani v nejmenším necítily nuceny podstoupit potrat. Potřebujeme muže, na které je spolehnout a kteří udělají vše proto, aby ochránili svou ženu i jejich společné dítě.

Máš-li nějaký dotaz, napiš nám ho na e-mail: vrtak@tarsicius.cz

kdysi papež Paschalis I. nechal přestavět prastarou křesťanskou modlitebnu na baziliku sv. Praxedy. A měl k tomu dost dobrý důvod. Posuďte sami – ze severu v této době přichází Normané a plení katakomby, kde hledají zlato a pohřební předměty. Aby nedošlo ke zneuctění ostatků mučedníků, jsou postupně relikvie přenášeny z katakomb do bezpečí kostela sv. Praxedy, který je chráněn městskými hradbami. Nesmíme zapome-

nout, že v této době (přesně rok 869) hned vedle baziliky bydleli Cyril s Metodějem, když na své výpravě z Moravy dorazili až do Říma.

Historie ale není jediné, co nám v kostele sv. Praxedy může vyrazit dech – stačí pohlednout do presbytáře, kde již přes jedenáct století zdobí tento chrám naprosto jedinečné mozaiky. Mozaiky? Ano, výzdoba, která je vytvořená z malých kamínků (asi 5 × 5 mm) – těm se odborně říká tessery. Uprostřed scény je Kristus s anděly a svatými. O něco níže uvidíme svatou Praxedu a po stranách jsou přítomné výjevy z knihy Zjevení. Nebeský Jeruzalém září zlatem a zástupy spravedlivých se klaní svému Bohu... Úžasná pipláčka a neuvěřitelná nádhera – kdybychom intenzivně pracovali, potřebovali bychom podle mých výpočtů: 186 let, 327 kg lepidla, dvě tatrovky barevných kamínků a nepředstavitelně mnoho trpělivosti.

Ačkoli jsou již Vánoce dávno za námi, prozradím vám ještě, že se vzadu za těžkým závěsem skrývá pohyblivý betlém, kde vychází

slunce, teče řeka, objevuje se kometa a hvězdy, je bouřka, blesky, ano, dokonce i chumelí!

Myslím, že o zážitky dnes rozhodně není nouze, ale čas pokročil a já musím spěchat do Nepomucena, abych nezmeškal večerní modlitbu církve – nešpory. Vy se ale po cestě ještě nezapomeňte zastavit na slíbenou zmrzlinu! Ušli jsme dnes společně po Římě více než pět kilometrů, a tak si ji určitě zasloužíte.

Foto: Wavebreakmedia/Micro - Dollarphotoclub

Štěpán Pospíšil

MARTIN, 12 LET:

Měli jste někdy staršího bráchu? To se nedá vydržet! Může si dělat, co chce, rodiče mu všechno dovolí, protože už je velký, a já jsem ještě dítě! Tss! Je jen o tři roky starší!

Brácha mě pořád něčím šve, říká mi mrně. Schválně mi hází svoje nechutně páchnoucí ponožky do mojí postele a baví ho sledovat, jak se vždycky rozzuřím a vrhnu se na něj. Kdybych ho aspoň přebral, dal by pokoj... Ale takhle mě ještě zmlátí...

MAREK, 15 LET:

Měli jste někdy mladšího bráchu? To se nedá vydržet! Pořád za mnou leze a dělá mi ostudu před klukama ve škole. Navíc žaluje rodičům a já si to za něj vždycky odnesu, protože mně se nikdy nevěří, protože Martínek je mazánek a je ještě malý a já mám mít rozum.

Rodiče jsou vůbec strašně nespravedliví! Vůbec mě nechápou, nic mi nedovolí a jemu všechno. Když já byl v jeho věku, nesměl jsem to, co on najednou může.

MATOUŠ, 43 LET:

Měli jste někdy dva kluky v pubertě? To se nedá vydržet! Pořád se hádají a rvou. Proč se nemůžeme domluvit? Proč já mám pořád řešit, kdo si začal a čí ponožky byly v které posteli? To nemůžu mít aspoň chvíli klid? Kdyby se s nimi dalo aspoň domluvit! Ale to ne, to oni se tváří uraženě, že jim s manželkou ubližujeme, když se je snažíme vychovat. Když však chtějí peníze, na to jsem jim dobrý, ale aby aspoň za ty peníze jednou za čas sami vyluxovali nebo aspoň babičce pomohli s nákupem, to ne, na to oni nemají čas – oni potřebují pracovat na počítači!

MARTA, 35 LET:

Měli jste někdy tchni? To se nedá vydržet! Jak se jí mám zavděčit? At' dělám, co dělám, pokaždé by to mohlo být trochu lepší. Jednou děti moc rozmazluju – to ona by Matouško-vi nikdy nedovolila! Jindy je zase trápím hladu, protože pokaždé, když k ní přijdou na návštěvu, jí „vyzerou“ ledničku... Chápu, že to nemá jednoduché, trápí ji nemoci, ale vše moc prožívá a pokaždé nám opakuje, který doktor jí ublížil, když ji neposlal na vyšetření, které chtěla...

MARIE, 72 LET:

Měli jste někdy vnoučata? To se nedá vydržet! Kdykoliv přijdou, zůstane po nich prázdná lednička! Ale s nákupem mi nikdy nepomohou! Mnohdy už to nemohu unést, ty nohy už taky neslouží... je to tak těžké. Chci jen, aby chlapci měli pořádnou stravu – ta Marta jim taky nic nedopřeje, když jsou pořád tak hladoví!

A když už se mě ti dva uličníci uráží navštívit, myslíte, že se zeptají, jak mi dopadlo to vyšetření? A jakmile jim to začnu povídat, ani je to nezajímá!!! Neustále vejrají do těch svých mobilů a kloudná řeč s nimi není...

PAPEŽ FRANTIŠEK, 79 LET:

Drazí mladí, ... nezapomínejte ani na skutky tělesného i duchovního milosrdenství, mezi které patří i trpělivě snášet obtížné lidi. Milosrdenství není „tolerantnost“ ani pouhá citovost. V něm se ověřuje pravdivost toho, zda jsme Ježíšovými učedníky, a naše věrohodnost jako křesťanů v dnešním světě.

Rád bych vám navrhl, abyste si vybrali každý měsíc jeden skutek tělesného a jeden skutek duchovního milosrdenství, který budete uvádět do praxe.!

